

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **P. M., s. p., IČO X**
sídlem D. 932/11, X B.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **Obec S.**
sídlem S. 50, X S.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2022 č. j. KUOK 88009/2022 ve věci
odstranění zjištěných závad vodního díla,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2022 č. j. KUOK 88009/2022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 4 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a argumentace stran

1. Magistrát města Olomouce, Odbor životního prostředí (dále jen „magistrát“) po provedeném vodoprávním řízení, zahájeném k žádosti Obce S., osoby zúčastněné na řízení, která požadovala vyčištění a opravu dna a opěrných zdí v havarijním stavu koryta vodoteče D. v intravilánu obce S. – L., dospěl na základě § 48 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, k závěru, že vlastníkem vodního díla „Úprava koryta vodního toku D.“ je vlastník pozemku, tj. Česká

Shodu s prvopism potvrzuje M. Ch.

republika s právem hospodařit s majetkem státu náležejícímu žalobci. Na základě tohoto závěru magistrát rozhodnutím ze dne 9. 6. 2022, č. j. SMOL/158295/2022/OZP/VH/Pos (dále jen „rozhodnutí magistrátu“) uložil žalobci k odstranění zjištěných závad spočívajících v opravě poškozeného vodního díla „Úprava koryta vodního toku D.“ v celém rozsahu (od stupně nad silničním mostem na pozemku parc. č. X v k. ú. S. po konec úpravy opevnění na pozemku parc. č. XA v k. ú. L.) vodní tok D.á, ř. km cca 4,2 až 4,4 následující opatření včetně stanovení termínu plnění: Posouzení stávajícího technického stavu opevnění a dna koryta vodního toku D. odborně způsobilou osobou včetně navržení technického způsobu řešení opravy poškozeného vodního díla do 3 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; projednání návrhu technického řešení opravy vodního díla s vodoprávním úřadem a obcí S. do 1 měsíce od posouzení; zpracování projektové dokumentace odpovídající navrženému technickému řešení a podání žádosti o vydání příslušného povolení.

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

Žaloba

3. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí magistrátu. Namítal, že v obou rozhodnutích shledává zásadní argumentační rozpory, které mají za následek nesrozumitelnost jejich výroků.
4. Žalobce konkrétně namítal, že oba správní orgány vycházely pouze z domněnek o skutečném stavebníkovi, přičemž k takovému závěru nebyl doložen žádný relevantní podklad. Své závěry čerpaly pouze ze zmínky v místní kronice obce. Žalobkyně naopak převodními listinami doložila, že eviduje předané podklady ze strany Zemědělské vodohospodářské správy (dále jen „ZVHS“) v rámci transformace, a to k úpravě koryta vodního toku evidované pod kódem 025-1963-2 označující úpravu tvořenou prefabrikáty – převážně betonovými – panely, jejíž realizace proběhla v roce 1963. Dle žalobkyně nelze bez dalšího dovozovat, že se jedná o stavbu vodního díla, která je předmětem sporu.
5. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že původní stavba z roku 1963 byla přebudována jiným stavebníkem později, čímž došlo ke změně odlišení vlastnictví. Stejně tak správní orgány nevěnovaly žádnou pozornost skutečnosti, že Obec S. vystupovala po určitou dobu jako vlastník vodního díla v tom smyslu, že činila kroky k provedení opravy.
6. Žalobce rozporoval rovněž závěr, že pozemek parc. č. X je v jeho vlastnictví. Je-li pominut fakt, že žalobce pouze hospodář s majetkem státu, náhledem do katastru nemovitostí je pravdivost tohoto závěru vyloučena, neboť uvedený pozemek je ve výlučném vlastnictví Obce S. Měla-li by být stavba předmětného vodního díla součástí pozemků, na kterých se nachází, činí tato skutečnost bez dalšího rozhodnutí žalovaného nesprávným.
7. Žalobce konečně namítal nesprávný závěr o povaze opěrných zdí. Opěrné zdi slouží v zásadě sousedním pozemkům, na nichž je umístěna např. stavba, nebo také mohou sloužit jako pochůzí plochy, jako je tomu částečně i v nyní projednávaném případě. Smyslem těchto staveb je zabránit sesuvu půdy z důvodu možného zvýšeného tlaku na těchto pochůzích/zastavěných plochách, čímž slouží těmto pozemkům. Dle této úvahy by měla být předmětná stavba součástí těchto pozemků, které jsou však ve vlastnictví obce.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V otázce vlastnictví vodního díla se žalovaný ztotožňuje s názorem magistrátu. Nad rámec argumentace obsažené v napadeném rozhodnutí uvedl, že pozemek parc. č. X v k. ú. S. je ve vlastnictví Obce S., avšak z předložené spisové dokumentace je zřejmé, že převážná část stavby vodního díla se nachází na pozemku parc. č. XA v k. ú. L. Na pozemku parc. č. X v k. ú. S. se nachází pouze nepatrná část této stavby, která však současně tvoří jeden funkční celek, pročež lze předpokládat, že má i jednoho vlastníka. Žalovaný dále uvedl, že osoba zúčastněná na řízení sice vystupovala po určitou dobu jako vlastník vodního díla, avšak z předložené spisové dokumentace je zřejmé, že takové jednání bylo čistě účelové. Žalobce nepředložil žádné důkazy ke svému tvrzení o přebudování stavby vodního díla jiným stavebníkem později oproti jí převzaté evidenci. Žalovaný navíc takovou možnost považuje vzhledem k ostatním okolnostem za nepravděpodobnou.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

9. Osoba zúčastněná na řízení rovněž navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že se neprokázalo, že by byla vlastníkem vodního díla (že by vodní dílo jakýmkoliv způsobem nabylo) a že vše nasvědčuje tomu, že vlastníkem je stát s právem hospodaření pro žalobce. Ztotožnila se jak s rozhodnutím magistrátu, tak s rozhodnutím žalovaného.

II. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
11. Krajský soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu brání soudu v jeho přezkumu v intencích uplatněných žalobních námitek představuje natolik závažnou vadu, pro kterou by krajský soud musel rozhodnutí žalovaného bez dalšího zrušit.
12. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl. Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo též ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Podstatou nepřezkoumatelnosti, ať již pro nesrozumitelnost, nebo pro nedostatek důvodů, je, že rozhodnutí trpí takovými nedostatky, které neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat.
13. Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45). Zároveň platí, že vypořádání s námitkou účastníka nemusí být nutně učiněno výslovně, je-li z obsahu odůvodnění

implicitně seznatelné (k tomu viz např. rozsudky NSS ze dne 6. 9. 2018, č. j. 9 As 210/2018-36 či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, jež shodně zdůrazňují, že zrušit rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost lze pouze z těch nejzávažnějších vad rozhodnutí, pokud rozhodnutí správního orgánu nelze meritorně přezkoumat).

14. Z uvedeného je zřejmé, že se v nyní projednávaném případě o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost nejedná, neboť jak z napadeného rozhodnutí, tak z rozhodnutí magistrátu je seznatelné, jak magistrát i žalovaný rozhodli. Tato žalobní námitka je navíc zcela obecná, neboť žalobce nekonkretizoval, jaké argumentační rozpory v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů shledává, a pro které jsou tudíž jejich výroky nesrozumitelnými. Krajský soud na zcela obecnou námitku může reagovat pouze obdobným zcela obecným způsobem, pročež konstatuje, že tvrzenou vadu neshledal.
15. Žalobce dále tvrdil, že se žalovaný nikterak nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, že původní stavba z roku 1963 byla přebudována jiným stavebníkem později, čímž došlo ke změně odlišení vlastnictví, a že Obec S. vystupovala po určitou dobu jako vlastník vodního díla v tom smyslu, že činila kroky k provedení opravy. Takové pochybení žalovaného by mohlo představovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
16. Jak vyplývá z výše uvedených judikturních závěrů, o nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejm. tehdy, nevypořádá-li se správní orgán s účastníkem uplatněnými námitkami žádným, ani implicitním způsobem. Zároveň musí jít o tak závažný nedostatek, pro který nelze napadené rozhodnutí přezkoumat.
17. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že žalobce uvedené námitky uplatnil na str. 2 svého odvolání proti rozhodnutí magistrátu. Z napadeného rozhodnutí potom krajský soud zjistil, že s těmito námitkami se žalovaný explicitním způsobem nevypořádal, byť na str. 3 – 5 napadeného rozhodnutí cituje celý obsah podaného odvolání, tedy včetně uvedených dvou námitek. Jakkoliv současně z výše uvedených judikturních závěrů vyplývá, že námitky účastníka řízení lze vypořádat i implicitně, což by v nyní projednávané věci mohla teoreticky představovat argumentace žalovaného (přejatá od magistrátu) tím, že se stavba představující vodní dílo stala od svého vybudování součástí pozemku, nelze takovou argumentaci považovat za vypořádání uvedených námitek za situace, kdy současně žalobce na str. 3 odvolání rovněž namítal, že je potřeba posoudit účel předmětné stavby. Žalobce v odvolání namítal, že účelem výstavby může být ochrana příbřežních nemovitých věcí, přičemž ta neslouží přímo pozemku, na němž stojí, ale sousedním pobřežním pozemkům, neboť její hlavní funkcí je zabránění sesuvu půdy z těchto pozemků a tím zajištění jejich většího hospodářského využití. V takových případech může být dle žalobce stavba posuzována jako součást příbřežních pozemků, k jejichž ochraně slouží. Ani s touto odvolací námitkou se přitom žalovaný nikterak nevypořádal. Napadené rozhodnutí prakticky neobsahuje žádnou vlastní argumentaci žalovaného, neboť toliko přebírá argumentaci magistrátu, aniž by však žalovaný řádným způsobem reagoval na uplatněné odvolací námitky.
18. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné v první řadě pro nevypořádání uvedených odvolacích námitek. Žalovaný se nevyjádřil ani k námitce faktického vystupování Obce S. jako vlastníka. Své pochybení žalovaný nemohl zhojit v soudním řízení, ve kterém se ve vyjádření k žalobě k této otázce věcně vyjádřil. Krajský soud totiž může při přezkumu vycházet pouze z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává. Nedostatky odůvodnění nelze dodatečně zhojit ve vyjádření k žalobě (např. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004,

č. j. 3 As 51/2003-58 či ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71) a soud též nemůže chybějící úvahy za správní orgán dovozovat ani z obsahu správního spisu (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2020, č. j. 46 A 13/2020).

19. V návaznosti na zjištěnou nepřezkoumatelnost z důvodu nevypořádání odvolací námítky žalobce ohledně nutnosti posouzení povahy dotčených zdí musí krajský soud dále konstatovat i nepřezkoumatelnost samotného závěru žalovaného o jejich vlastnictví.
20. Posouzení žalobcem předestřené otázky povahy opěrných zdí tvořících koryto toku a jejich účelu, kterou uplatňoval jak v odvolání, tak nyní v žalobě, je totiž pro posouzení věci zásadní. Povaha věci, tedy zda se v první řadě vůbec jedná o samostatnou věc v právním slova smyslu, či zda se jedná o součást jiné věci, jakož i případná následná otázka, o součást které věci se jedná, je totiž rozhodná pro určení vlastnického práva věci. Závěr, že se v případě opěrných zdí jedná o součást věci, je z napadeného rozhodnutí zřejmý a tento je odůvodněn odkazem na konkrétní judikaturu, konstatující tento závěr a současně nedávající prostor k variantnímu posouzení. Otázka následná, tedy o součást jaké věci se jedná, je však v napadeném rozhodnutí vyřešena nepřijatelným způsobem.
21. Žalovaný, přejímaje argumentaci magistrátu, v napadeném rozhodnutí odkazuje mj. na přípis Ministerstva zemědělství ze dne 10. 11. 2021, č. j. MZE-53977/2021-15112. Krajský soud ze správního spisu z obsahu tohoto přípisu zjistil, že rovněž ministerstvo zdůraznilo nezbytnost zaměřit se na účel vybudování opěrných zdí a jejich funkci, kterou v území naplňují. S odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 871/06 uvedlo, že kamenné nábrežní zdi neslouží přímo pozemku, na němž stojí, ale sousedním pobřežním pozemkům, neboť jeho hlavní funkcí je zabránění sesuvu půdy z těchto pozemků a tím zajištění jejich většího hospodářského využití. Ministerstvo pak uzavřelo, že vlastníky jednotlivých částí opěrných zdí jsou tedy vlastníci pozemků, k nimž tyto zdi přiléhají. Žalovaný v posledním odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí uvádí, že se s názorem ministerstva ztotožňuje, odkazuje na jeho přípis, přesto pak činí závěr o vlastnictví dotčených zdí opačný (tedy že jsou součástí pozemků, na kterých se nachází vodní dílo).
22. Žalovaný dále na str. 7 napadeného rozhodnutí převzal pasáž ze str. 4 rozhodnutí magistrátu shrnující judikaturní závěry. Uvedené judikaturní závěry přitom mj. výslovně uvádí, že opěrná zeď je nemovitostí „a tvoří součást pozemku, k němuž přiléhá. V daném případě se jedná o zídku zbudovanou z důvodu opory pozemku přiléhajícího ke korytu vodního toku bez dalšího samostatného hospodářského významu.“ (rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 Afs 40/2011-69, zvýraznění provedeno soudem). Rovněž odkazovaný nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 871/06 hovoří obdobně, jelikož přímo z pasáže citované magistrátem a žalovaným vyplývá, že ústavním soudem byl aprobován právní názor posuzující opěrné zdi jakožto součást nemovité věci, totiž pozemku, jemuž slouží jako opora a ochrana, resp. pozemku sousedícího s řečištěm odpadního kanálu. Z uvedených pasáží je přitom zřejmý jejich variantní charakter s tím, že rozhodující je funkce a hospodářské určení posuzovaných zdí, jelikož tyto budou součástí toho pozemku, k jehož opoře a ochraně fakticky slouží. Žalovaný však bez jakékoliv přezkoumatelné úvahy i přes krajským soudem zvýrazněné závěry o službě opěrných zdí ve prospěch pozemků sousedních uzavřel, že „z výše uvedených judikátů lze odvozovat, že vodní dílo (...) je dle občanského zákoníku součástí pozemků, na kterých se toto vodní dílo nachází, tj. ve vlastnictví odvolatele.“
23. Žalovaný se tedy nejenže ani k výslovné odvolací námítce žalobce, ale ani k jím samotným citovaným judikaturním závěrům nikterak nezabýval povahou dotčených kamenných zdí

tvořících koryto vodního toku a nijak se nevyjádřil k otázce, jaký je jejich skutečný účel a zda svým hospodářským určením slouží přímo pozemku, na němž se vodní tok nachází, a jsou tedy jeho součástí, anebo zda naopak ve shodě s citovanou judikaturou a námitkou žalobce tvoří oporu právě sousedním pozemkům přiléhajících ke korytu vodního toku, a jsou tedy součástí pozemků sousedních. Navíc na základě uvedených podkladů dospěl k závěru opačnému, než jaký z nich vyplývá, aniž by svůj závěr jakkoliv vysvětlil. Krajský soud tudíž nemůže posoudit správnost dotčeného závěru žalovaného, neboť bez jakýchkoliv doprovodných úvah zůstal ve zcela neodůvodněné rovině. Rozhodnutí žalovaného nesplňuje výše vymezené požadavky na jeho odůvodnění, jelikož z něj nejsou seznatelné úvahy, na jejichž základě žalovaný k uvedenému závěru dospěl. Právní povaha dlužby dna koryta vodního toku pak není v rozhodnutí správních orgánů řešena vůbec.

24. V návaznosti na závěr žalovaného o povaze dotčených kamenných zdí koryta toku jakožto součástí pozemku (v této souvislosti je nerozhodné kterého) je pak nepřezkoumatelný i závěr, že dotčené zdi a dlažba tvořící dno vodního toku jsou vodním dílem. Dle § 55 odst. 1 vodního zákona jsou totiž vodním dílem *stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, a to zejména (...)*. Přijal-li tedy žalovaný závěr, že dotčené zdi nejsou samostatnou stavbou, tedy samostatnou věcí v právním smyslu, nýbrž toliko součástí jiné věci (pozemku), pak bez dalšího vysvětlení není zřejmé, zda se vůbec jedná o vodní dílo ve smyslu citovaného ustanovení, proč by rozhodnutí ukládající povinnost k odstranění závad vodního díla na základě § 59 odst. 1 písm. d) vodního zákona opravňujícího vodoprávní úřad uložit vlastníkovu vodního díla opatření k odstranění závad na tomto vodním díle postrádalo věcné opodstatnění.
25. Nesprávný je i závěr žalovaného o vlastnictví pozemku parc. č. X v k. ú. S. Krajský soud náhledem do veřejné části evidence katastru nemovitostí ověřil, že uvedený pozemek, na němž se část předmětu nyní projednávané věci nachází, je ve vlastnictví obce S. Odhlédne-li soud od nepřezkoumatelnosti závěru, že je předmět nyní projednávané věci součástí pozemku, na němž se nachází, bez dalšího vysvětlení tato skutečnost neposkytuje oporu pro uložení dotčených opatření právě žalobci. Žalovaný na tuto skutečnost reagoval ve vyjádření k žalobě, ve kterém předestřel úvahu o povaze jednoho funkčního celku dotčeného předmětu, avšak na tomto místě může krajský soud již toliko odkázat na bod 18 tohoto rozsudku s tím, že nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze zhojit v řízení před soudem.
26. Z uvedených důvodů nemůže napadené rozhodnutí v soudním přezkumu obstát, neboť nepřezkoumatelnost obsažených závěrů brání krajskému soudu v posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek. S ohledem na to, že v tuto chvíli nelze přezkoumat závěr o povaze předmětu nyní projednávané věci, která má současně rozhodující význam pro závěr o jejím vlastnictví, nelze se vyjádřit ani k důvodnosti námítky o skutečném stavebníkovi.

III. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Povinností žalovaného bude v první řadě posoudit účel a hospodářské určení dotčených kamenných zdí tvořících koryto vodního toku, tyto své úvahy

přezkoumatelným způsobem vyjádřit ve svém rozhodnutí a na základě toho řádným způsobem posoudit jejich právní povahu, tzn. zda jsou skutečně součástí pozemku, na němž se vodní tok nachází, či zda jsou v důsledku svého účelu součástí pozemků sousedních. Přezkoumatelným způsobem odůvodní i právní povahu dlažby dna vodního toku, jež má být rovněž součástí posuzovaného vodního díla. Na základě toho pak následně posoudí, zda se s ohledem na právní povahu věci skutečně jedná o vodní dílo ve smyslu ustanovení § 55 odst. 1 vodního zákona. V závislosti na uvedeném posouzení pak bude žalovaný řádným způsobem reflektovat vlastnictví pozemků, na nichž se vodní tok nachází. Konečně povinností žalovaného bude vypořádat se se všemi uplatněnými odvolacími námitkami a veškeré své úvahy přezkoumatelným způsobem zachytit ve svém rozhodnutí.

28. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl s ohledem na úspěch žalobce ve věci zavázán k náhradě žalobcem účelně vynaložených nákladů. Takovým nákladem je zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Celkové náklady žalobce tedy činí 4 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 12. června 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu